

C. B. Nyholm: Jeg tillader mig at forslaae denne Sag henviist til det samme Udvalg som det, hvortil den næstforrige Sag blev henviist.

Uden Forhandling vedtoges dette Forslag eenstemmig med 70 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af „Forslag til Lov om en Forandring i § 1 i Lov af 6te Juli 1867 om Landcommunernes Styrelse m. v.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1583—84.)

Clausager: Slutningen af den første Paragraph i Loven af 6te Juli 1867 om Landcommunernes Styrelse m. v. lyder saaledes: „Skulde i enkelte Tilfælde Fleertallet af Bælgerne i et af de under et fælles Sogneraad henhørende Sogne ønske at adskille disse Sognes Communalvæsen, kan Amtsraadet med Indenrigsministerens Samtykke tilstaae saadan Adskillelse, naar særegne Omstændigheder tale derfor.“ Der har imidlertid saa at sige lige fra Communallovens Skrafttræden været fremført ikke saa og tildeels stærke Besværinger over den Maade, hvorpaa den nævnte Bestemmelse er efterkommen fra det høitagtede Indenrigsministeriums Side. Det er jo temmelig begribeligt for Enhver, at Sammensmeltningen efter Landcommunalloven af hele Skolevæsenet, hele Communalvæsenet i to eller maastkee tre Sogne fremkaldte ikke lidet forandrede og paa mange Steder særegne Forhold, saa at man nok kunde gjøre sig det klart, at der fra ikke saa Steder vilde fremkomme Begjæring om Adskillelse i communal Henseende. Jeg vil dog ingenlunde paastaas, at der ikke ogsaa er fremkommet endeel flere Begjæring om Adskillelse, end man strengt taget kunde kalde begrundede eller nødvendige, men jeg tror nok at turde erklære med temmelig Bestemthed, at der ogsaa i mange Tilfælde har været den største Grund til at give Tilladelse til en slig Adskillelse. Amtsraadene, hvis Samtykke først skulde indhentes, have ganske vist ikke været særdeles resolute med at be-

vilge sliq Adskillelse; men dog er der fra Amtsraadene bevilget Adskillelse paa ikke saa ganske saa Steder, hvortil der fra det høitærede Indenrigsministeriums Side kun meget undtagelsesviis er blevet givet et saadant Samtykke; jeg veed ikke, om der er bevilget over to eller tre Adskillelser i communal Henseende, siden Landcommunalloven af 1867 traadte i Kraft. Jeg tror dog, at man maa forudsætte, at Amtsraadene, der have det bedste locale Kjendskab til Forholdene omkring i Amtene, ikke let, uden at der er tilstrækkelig Grund, ville give deres Ja til en Adskillelse, men naar Ministeriet desuagtet næsten principmæssig har gjort sig det til Regel at nægte sely saadanne Adskillelser, som Amtsraadene have bevilget, saa mener jeg, at jeg og de andre Medlemmer, som have indbragt nærværende lille Forslag til en Forandring af § 1 i Landcommunalloven, dertil have havt tilstrækkelig Grund. Jeg skal ialfald foreløbig ikke med mange Ord opholde mig ved Sagen; jeg har nu udtrykt Tanken, som ligger til Grund for Forslaget, og tildeels i korte Træk Nødvendigheden af, at en sliq Forandring bliver indført. Da der naturligtviis, som jeg tidligere bemærkede, ikke kan være nogen særegen Frygt for, at Amtsraadene i Fremtiden skulde blive for raske til at bevilge Adskillelser, saa finder jeg ikke, at der kan være nogen Fare tilstede enten med Hensyn til den communale Bestyrelse, eller med Hensyn til Forholdene i det Hele, naar denne Forandring blev vedtagen. Der er navnlig i forffjellige Egne af Landet mange særegne Forhold, saaledes med Hensyn til Skolevæsenet, og da navnlig hvad angaaer Legater og deslige, som vor Communallov ikke saa lidet har forrykket og forandret i deres oprindelige Tankegang og Bestemmelser. Det kan naturligtviis ogsaa tænkes med Hensyn til de andre Forhold, saavel vedrørende Communalvæsenet i det Hele som ogsaa Skolevæsenet, at et Sogn f. Ex. tvinges til at blive Part i et andet Sogns ofte ikke saalidet belastelige eller storartede Indretninger. Det Sogn, der saaledes maa tilkjøbe sig en saadan Unpart, har da ofte ikke anden Interesse deraf end den, at det for et andet Sogns Skyld ikke blot faaer en øieblikkelig